

1395

Cantaves (ImI 2) (ALDC, IX, 1998. Cantaves [ImI 2])

La persona 2 de l'imperfet d'indicatiu del llat. CANTARE era CANTABAS, origen del cat. *cantav[es]*, pel tancament de [a] > [e] travada per consonant (cf. *canten*, *cantaven*), i que es troba en el cat. occ., acompanyat de *canta[es]* per pèrdua de la labial (var. *canta[jes]* 112, amb consonant antihiàtica, i d'aquí, *cantais* 132, 134). En neutralitzar-se la [e] en cat. or., *cantav[es]* va esdevenir *cantav[əs]*, forma que va heretar el bal. arran de la colonització del s. XIII; però l'alguerès,

que també degué acollir-la, va canviar-la en [a], *cantav[as]* 85, a partir del s. XVI pel contacte amb el sard.

L'oposició és clara entre el cat. or. *cantav[əs]* i el cat. occ. *cantaves/cantaes*; *cantav[as]* de parlars ribagorçans i de l'alguerès estan en relació amb factors d'adstrat.

Cantaves (model *portaves*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

